

Sygn. akt II UK 453/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku P. Z.
przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w W.
o waloryzację emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 6 grudnia 2012 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy od wyroku oddalającego jego odwołanie od decyzji pozwanego z 28 lutego 2011 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano co następuje. „W niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd II instancji ustaleń faktycznych sądu I instancji, w sytuacji zgłaszania w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych, oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd II instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, które powinno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie został oparty na zasadnej podstawie przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, jednak nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane kwestie nie wykraczają bowiem poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Nie stanowią żadnego *novum*. Były już rozważane w orzeczeniach Sądu Najwyższego, co wnioskodawca sam zauważa, jednak nie przedstawia doniosłego problemu prawnego, jurydycznie opracowanego. Wniosek ogranicza się do przedstawienia stanowiska, które nie składa się na istotne zagadnienie prawne. Oczywistym jest, że pierwszeństwo ma przepis art. 378 § 1 k.p.c., czyli obowiązek rozpoznania zarzutów apelacji przez sąd odwoławczy wyprzedza ustalenia stanu faktycznego. Sąd odwoławczy (drugiej instancji) samodzielnie ustala stan faktyczny i może poprzestać na ustaleniach faktycznych sądu pierwszej instancji, o ile je podziela w aspekcie materiału zebranego w pierwszej i drugiej instancji (art. 382 k.p.c.). Czym innym jest obowiązek sądu apelacyjnego wynikający z rozpatrzenia zarzutów apelacji, a więc także gdy dotyczą postępowania dowodowego. Innymi słowy sąd drugiej instancji samodzielnie rozstrzyga sprawę, co poprzedza obowiązek samodzielnego ustalenia stanu faktycznego, a co wyprzedza obowiązek rozpatrzenia zarzutów apelacji. W konsekwencji prawo materialne stosuje dopiero po rozpatrzeniu zarzutów apelacji i dokonaniu własnych ustaleń faktycznych. Nie są to jednak zasady szczególnie skomplikowane, a przede wszystkim nie składają się na istotny problem w wykładni i stosowaniu prawa procesowego. Odwoływanie się do tych kwestii jakościowo nie osiąga rangi istotnego zagadnienia prawnego.

Z tych motywów orzeczono jako w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]